

³¹⁵⁾ Z., dl. XIII, blz. 357 en volg.. In gelijken zin Mr. Simons, *Z. v. S.*, dl. X, blz. 27/28.

³¹⁶⁾ 10de dr. (1900), bl. 66. Zie ook Von Lilienthal, *Z.*, dl. XIV, bl. 696 en volg..

³¹⁷⁾ Ik zou daarom niet onderschrijven de meening van Schmidt, t. a. p., bl. 139, dat hier eene *willekeurige* grens is. Het vaststellen van een bepaalden dag voor de meerderjarigheid — ook het binden van het beginsel (voldoende geestelijke rijpheid) aan een uitwendig criterium — is niet iets willekeurigs.

³¹⁸⁾ *Vergeltungsidee und Zweckgedanke*, bl. 38.

³¹⁹⁾ Garofalo, *La Criminologie*, 4de dr. bl. 307/8, wil dan ook evenals Ferri de *criminels-aliénés* onder de misdadigers rangschikken. Alleen verschilt de methode van behandeling, wat trouwens overeenkomt met het beginsel van individualiseering van de straf.

³²⁰⁾ T. a. p., bl. 328.

³²¹⁾ *Grundlagen eines einheitlichen Strafrechts*, bl. 32.

³²²⁾ *Straf — geen kwaad*, bl. 43.

³²³⁾ In dezen geest o. a. Nicoladini, *Mitt. der Intern. krim. Ver.*, dl. V, bl. 336 en volg..

³²⁴⁾ *Inleiding tot de studie van het Ned. Sr.*, dl. I (1895), bl. 319.

³²⁵⁾ Mr. Van Hamel wil, t. a. p., dl. I, bl. 332, alleen eene uitzondering voor het geval, dat de dwaling van den dader omtrent deugdelijkheid van middel of voorwerp zoo groot onverstand verraadt, dat niet alleen de dader volkomen ongevaarlijk is, maar ook zijn handelen naar buiten geen indruk van gevaarlijkheid maakt.

³²⁶⁾ T. a. p., dl. V, bl. 343 en volg..

³²⁷⁾ Mr. Van Hamel, die, t. a. p., dl. I, bl. 474/5, met het oog op de rechtszekerheid minder wenschelijk acht in nieuw gevestigde toestanden door vervolging en straf na ettelijke jaren in te grijpen, zou toch de onverjaarbaarheid van sommige zware misdrijven, en van misdrijven, door habitueele misdadigers begaan, willen zien uitgesloten.

Dat hierbij het beginsel der gevaarlijkheid geheel zuiver is toegepast, acht ik twijfelachtig. De gevaarlijkheid wordt toch niet alleen door de zwaarte van het misdrijf bepaald; en ook kan de man ongevaarlijk zijn geworden.

In 1897 kwam op den Duitschen *Juristentag* de vraag aan de orde, of voor verjaring in het strafrecht nog meer noodig is dan zeker tijdsverloop. Twee prae-adviezen verschenen daarover. Het eene van Högel (*Verhandl. des Vierundzwanzigsten Deutschen Juristentages*, dl. II, bl. 134 en volg.), die de vraag ontkennend beantwoordde; het andere van Lammasch (t. a. p., dl. II, bl. 104 en volg.), die den eisch wilde zien gesteld, dat ook in den tusschentijd geen misdrijf zij gepleegd.

Vonachten (*Die Verjährung im Strafrecht* (1895), bl. 2) meent, dat ook bewijs van positieve beterschap gevorderd mag worden. Te meer,